

ЛОША ДУМА НЕ СЕ ЗАБРАВЯ

chitanka.info

В една гора имало пещера и в нея малки мечета. Край пещерата дървар сечал дърва и видял, че едно меченце излязло из един храст и се закачило в шипките. Мъчило се горкото мече да се откачи от острите бодили на шипката, ала не могло. Дърварят го видял, домиляло му, оставил брадвата и отишъл, та помогнал на мечето и го откачил от шипката. После го прегърнал и отнесъл до пещерата, оставил го само да се оправя и се върнал, та грабнал брадвата ѝ започнал работа. Близко някъде била мечката, майката на меченцето, тя видяла какво направил човекът и отишла да му се отблагодари:

— Човече, ти ми стори голямо добро — рекла тя. — Искаш ли да станем приятели?

Човекът се съгласил и двамата се сприятелили. Отначало човекът се боял от мечката, но полека-лека свиквал с нея и станали големи приятели. Всякога, когато идвал в гората за дърва, мечката излизала и му помагала, докато натовари колата, а после дълго го изпрацала и се уговаряли за нови срещи там, близо до пещерата, където той спасил меченцето ѝ. И човекът, колкото пъти идвал в гората за дърва, все отсядал близо до пещерата, мечката му помагала и се разговаряли като добри другари.

Те станали толкова близки и обичани приятели, че веднъж, когато се разделяли, целунали се по устата, а човекът казал на мечката:

— Ех, добри приятелю, много си добър приятел, всичко ти е хубаво, ама едно ти не струва: мирише ти душата на лошо!

Човекът дори и не помислил добре какво е казал, та не се и досетил, че тази дума може да обиди мечката. А мечката клюмнала. Тежка, като камък, паднала човешката дума в сърцето ѝ и силно я заболяло, ала нищо не му казала, само си протегнала врата и се примолила:

— Човече, я ме удари с брадвата по главата, колкото можеш силно, ако не, ще те изям!

Човекът се позабъркал и мъчил всякак да измоли мечката да не я ударя. Ала тя не отстъпвала от речената дума: удари ме силно и толкова! Не ме ли удариш, ще те изям! И най-сетне, тя като не отстъпила, той замахнал с брадвата и я ударил силно, та ѝ направил голяма рана. Разделили се посърнали, но пак се уговорили да се търсят на същото място край пещерата.

Много пъти ходил след това дърварят в гората, обикалял около пещерата, ала никога не се срещнали с мечката. Той си мислел, че тя е умряла от тежката рана, и не можел да се начуди защо така ѝ хрумнало да иска да я посече, когато били толкова добри приятели. Минали много години и човекът забравил за мечката. Но веднъж случайно връхлетял на нея в гората. Познали се, здрависали се, разговорили се като стари познайници. Когато човекът натоварил колата с дърва и се приготвил да подкара воловете, мечката му рекла:

— Я огледай добре главата ми, приятелю, дали ще видиш раната, гдето някога ме удари с брадвата.

Човекът разгърнал вълната на врата ѝ — раната била зараснала и дори белег нямало, та рекъл на мечката:

— А бре, приятелю, то дори не се познава да е имало рана. А аз, спомням си много хубаво, като че вчера беше, ударих те доста силно тогава ѝ дори мислех, че си умряла от дълбоката рана.

Мечката рекла:

— Видищ ли, добри ми приятелю, че раната зарасна, и аз забравих за нея, но оная дума, дето ми каза тогава, няма да забравя, докато съм жива. От мен да знаеш: дълбока рана заздравява, а лоша дума не се забравя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.